

MINEK AZ ÜNNEPE A KARÁCSONY

Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. János 3, 16

A karácsony megünneplésénél valami tragikus hangsúlyeltolódásnak vagyunk tanúi. Valami olyan történt ezzel az ünneppel, mint ami abban a családban, amelyikben az volt a szokás, hogy a családtagok születésnapját bensőséges, meghitt együttléten ünnepelték meg. Ilyenkor az ünnepelt életének utolsó esztendejéről megemlékeztek, elsorolták annak jelesebb eseményeit, és együtt adtak hálát Istennek az Ő megtartó szeretetéért. Szerény, de kedvesen elkészített vacsorán volt együtt a család, amelyikre készült mindig egy kis torta is. A baj aztán ott kezdődött, hogy egyszer az egyik távolabbi rokon egy hatalmas tortával remekelt, amit persze mindenki elkezdett dicsérni, csodálni, noha ez nem volt szokás az ő körükben addig. És ezzel aztán elindult a lavina. Ettől kezdve többen is hoztak tortát az ilyen családi együttlétekre, elkezdtek egymással versengeni, divatok alakultak ki. A kerek torta már ósdiinak számított, szögleteset kellett készíteni, aztán emeleteset, aztán mindenféle díszekkel cicomázták. Lassan a torta egyre kisebb lett, a díszek száma és csillogása egyre nőtt. El is nevezték ezeket az alkalmakat tortaünnepnek. Így érkezett el a nagypapa 80. születésnapja, amelyiken valóságos tortakiállítás rendeztek a gyermekei és az unokái. Volt zsűri, amelyik minősítette a formákat és az ízeket, és díjazta a tortaünnepnek a remekeit, s csak amikor feloszlott a vendégsereg, akkor döbbentek rá arra, hogy az ünnepeltről egy szó sem esett. És a nagypapa csöndesen szolgáló, áldozatos, szeretetben gazdag életét senki sem köszönte meg sem Istennek, sem neki. Nem is őt ünnepelték. Önmagukat ünnepelték egész este, és kezeik csinálmányát - ahogy a Biblia mondja. Így lett a hajdan volt, meghitt, bensőséges alkalomból rideg, világias tortaverseny.

Ugyanígy toldott el a hangsúly karácsony eredeti tartalmáról is. Mert ha ma megkérdezzük az embereket, minek az ünnepe a karácsony, akkor a leggyakrabban ilyen válaszokat hallhatunk: A szeretet ünnepe, az ajándékozás ünnepe, a család ünnepe, a fenyőfa ünnepe stb. És természetesen a mi szeretetünk ünnepe, és a mi ajándékozásunk ünnepe, és a mi családunk ünnepe. Mert ilyenkor legalább néhány napig igyekszünk elviselni vagy szeretni egymást. Ilyenkor mi készítünk és mi várunk ajándékot, és ilyenkor, ha egyébként egész évben nem sokat törődünk is egymással, rájövünk arra, hogy mégis csak vannak rokonaink, akiket felkeresünk vagy meghívunk. Tehát a mi ünnepünk. Magunkat ünnepeljük karácsonykor. Erről árulkodik a szükségesnél sokkal dúsabban terített asztal is.

Éppen ezért ma azt nézzük meg, hogy Isten igéje mit mond arról, valójában minek az ünnepe hát a karácsony? Csakugyan a szeretet ünnepe, az ajándékozásé, a családé, vagy valami másé? Isten igéje nagyon határozott nemmel válaszol ezekre a kérdésekre. S azt mondja, hogy ez mind hamisítás, az önmaga ünnepeltetésére és imádatására mindig kész ember jellemző valóságtorzítása. Mert karácsony nem a szeretet ünnepe! És karácsony nem az ajándékozás ünnepe, és nem a családnak, még csak nem is az úgynevezett szent családnak az ünnepe, hanem valami egészen más. Az első két említett tévedésre szeretném elmondani a Biblia válaszát.

1) Isten igéje szerint karácsony az Isten irántunk való szeretetének az ünnepe. Tehát nem a szeretet ünnepe úgy általában, mivelhogy úgy általában szeretet nem létezik.

Mert azt olvassuk az igében, hogy maga Isten a szeretet. És nem lehet még a mi egymás iránti szeretetünk ünnepe sem, mert amíg Isten szeretete alapjaiban meg nem változtat minket, addig képtelenek vagyunk arra, hogy igazán szeressünk. Karácsony tehát a mindenható, szent Úr Isten irántunk való meg nem érdemelt, felfoghatatlan, mérhetetlenül nagy szeretetének az ünnepe. Annak a szeretetnek az ünnepe, amely lehajolt abba a mélységbe, ahova mi zuhantunk önhibánkból, amely szeretet kiemel innen minket, lemossa rólunk azt a sok szennyet, amivel beszennyeztük magunkat, amely szeretetből Isten új kezdést engedélyez, és visszaemel magához, ahonnan kiestünk.

Így olvassuk ezt az igében: "Abban lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete irántunk, hogy egyszülött Fiát elküldte Isten a világba, hogy éljünk általa." Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, ahogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Ez a szeretet Jézus Krisztus életébe került.

Karácsony tehát az ember önmegváltásának a teljes csődjét is mutatja. Istennek kellett emberré lennie, mert az ember nem tud felemelkedni Istenhez. Egyáltalán az ember nem tud felemelkedni. Nem tud többé emelkedetten gondolkozni és élni, annyira tehetetlenné vált minden jóra, az igazi szeretetre is.

Isten egy kis gyermekben hajolt le hozzánk, hogy felemeljen minket magához, és így megmutassa, hogy az Isten erőtlensége erősebb az embereknél. Olyan hangsúlyos ebben a mondatban, hogy "Úgy szerette Isten e világot..." Azt a világot, amelyik tőle elszakadt, vele szembefordult, ellene fellázadt, amely világ ma is negligálja vagy gúnyolja Őt. Isten ezt a világot szereti. Azt a világot, amelyikben semmi szeretetre méltó nincs. Isten annak ellenére szereti ezt a világot, hogy ilyen, amilyen. Az Isten szeretetében mindig ott van ez a vonás: annak ellenére. Egyszerűen azért, mert ennek a világnak szüksége van Isten szeretetére.

Isten úgy szerette ezt a világot, hogy Jézus Krisztusban lemondott isteni dicsőségéről. Már a testté léételkor, karácsonykor vállalta emberlétünk minden nyomorúságát. Aztán még mélyebbre ment: magára vette az egész embervilág bűntherét, bűnné lett érettünk, és meghalt azért, hogy mi élhessünk. Meghalt, hogy isteni életét szétossza közöttünk, és aki Ővele kapcsolatba kerül, aki ezt az életet befogadja, vagyis "aki hisz", abban működni kezd ez az isteni élet. Így szerette Isten e világot.

Az ember nem tud így szeretni. Az emberi szeretet legfeljebb arra képes - ami régi karácsonyi hagyomány -, hogy ilyenkor néhány napig hallgatnak a fegyverek. Egy-két napos fegyvernagyvágás. Ez az emberi szeretetnek a teljesítőképessége. De az is úgy, ahogy egyszer valaki a fronton mondta: "Ma nem lövünk, de a puska a lábnál marad." Vagy ahogy egy családban hangzott el egy karácsony reggelen: "Ma nem támadunk, de rendbe hozzuk a fegyvereket." Az emberi szeretet erre képes. Ma nem lövünk, de a fegyver töltve marad. Ma nem támadunk, mert karácsony van, és ünnepeljük a magunk szeretetét, de rendezzük a sorainkat, és rendbe hozzuk a fegyvereinket.

Pedig a szíve mélyén mindenki nagyon vágyik szeretetre, Nem csak arra, hogy őt szeressék, arra is eljut a legtöbb ember egyszer, hogy de jó lenne egyszer igazán szeretni. Jó lenne úgy élni, hogy ne bosszantsam és fáraszsam mindig a körülöttem élőket. Olyan jó lenne a házasságban békekességben élni. Olyan jó lenne a szüleinknek csak örömet szerezni. Olyan jó lenne a gyerekeinket sokkal türelmesebben megérteni és segíteni. Olyan jó lenne, ha a szomszéd családok és

népek nem gyötörnek és megszegényítenék egymást, hanem meggazdagítanak egymás életét. Olyan jó lenne, ha munkatársak, vetélytársak, talán még az ellenségek is, el tudnák fogadni egymást, és tudnának igazán szeretni. A vágy megvan, és akkor megszólal a józan ész, és azt mondja: de erre csak az Isten képes. És aki ezt mondja, talán nem is gondolja, milyen igazat mond. Erre valóban csak Isten képes. Viszont enélkül tönkremegy az emberi élet. Erre a szeretetre, ami nélkül elviselhetetlen az élet, csak Isten képes.

2) A második, amit az ajándékozásról mondtunk. A karácsony nem az ajándékozás ünnepe, hanem a karácsony egyértelműen az Isten nekünk készített ajándékának az ünnepe, vagyis Jézusnak az ünnepe. Ő az Isten ajándéka. Nem tortaünnep, hanem születésnap. Az emberré született Jézus Krisztus születése napja, ami neki nagy szenvedés volt, nekünk azonban kimondhatatlan öröm és ajándék, mert Ővele és Őette kaptunk vissza mindent, amit elveszítettünk a bűn miatt. És az, hogy mi karácsonykor ajándékokat adunk egymásnak, erre az Isten nagy ajándékára emlékeztet bennünket.

Olyan sok kedves, tiszta, őszinte, szép vonása is van a mi karácsonyi ajándékozásunknak. És ugyanakkor olyan sok csúnya és tisztátalan is keveredik bele: sok képmutatás, kényszer, sokszor még számítás is.

Isten azonban nem így ajándékozott. Isten nem valamit adott nekünk, hanem önmagát, egészen. Isten nem számításból adta nekünk Jézust, hanem szeretetből. És nem vár érte viszonzást, még hálát sem. Egy valamit vár Isten tőlünk. Azt, hogy fogadjuk el az Ő ajándékát. "Az Ő egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." Mert, aki nem hisz őbenne, az elvész. Isten ezt hozza tudtunkra karácsonykor, hogy az Ő ajándéka, Jézus Krisztus nem luxus, nem fényűzés, nem esetleges dísz a fenyőfán, hanem maga az élet. "Akié a Fiú, azé az élet. És akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban." Ezért nagyon fontos ennek az ígének a befejező mondata is: "... hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen." Hogy tudjuk elfogadni az Isten ajándékát. Isten mindent megtett azért, hogy nekünk mindenünk meglegyen, ami erre az életre és az örök életre szükséges. Karácsonykor eget-földet megmozgatott az Isten ennek érdekében. Angyalok seregei jöttek-mentek ég és föld között. Megtörtént a páratlan csoda, a teremtéshez hasonló csoda, a testté létele, de mindez hiába, ha valaki nem fogadja el.

Karácsony az Isten szeretetének az ünnepe. Karácsony az Isten ajándékának, Jézusnak az ünnepe. Isten kínál ajándékot nekünk. Aki ezt az ajándékot visszautasítja, azon csakugyan nem lehet segíteni. Ámen.

MELYIKET A KILENC KÖZÜL?

Élt egyszer egy szegény csizmadia itt ebben a nagy Pestvárosban, aki semmiképpen sem tudott a mesterségéből meggazdagodni.

Nem azért, mintha az emberek összebeszéltek volna, hogy ezentúl ne viseljenek csizmát, nem is azért, mintha a magisztrátus megparancsolta volna, hogy ezentúl a csizmákat fele áron kell adni, munkát is jót csinált a jámbor, maguk a vevők panaszkodtak, hogy nem bírják elszaggatni, amit ő egyszer megvarr: volt is dolgoztatója elég, fizettek is becsülettel, egy sem szökött meg kifizetetlen árjegyzékkel, és János gazda mégis – mégis – nem tudott zöldágra jutni, ahogy németül mondják, sőt nemnéha közel volt hozzá, hogy akármiféle száraz ágat jónak

találjon arra, hogy onnan nézegessen le. – Hanem persze ez csak szóbeszéd volt nála; János gazda igaz keresztyén ember volt, s keresztyén ember nem akasztja fel magát, akármilyen szorongatott állapotban legyen is.

Azért nem tudott tudniillik semmi gazdagságra jutni János mester, mert másfelől az Isten olyan különösen megáldotta, hogy minden esztendőben rendszerint született neki egy gyermeke, hol egy fiú, hogy egy leány, és az olyan egészséges volt, mint a makk.

– Ó, én uram Istenem! – sóhajtozék gyakran János mester minden újabb számnál, amint lőn hat, lőn hét, lőn nyolc; mikor lesz már e hosszú sor után punktum? Egyszer azután eljőve a kilencedik; az asszony meghalt, és azután ott volt a punktum.

János mester egyedül maradt a kilenc gyermekkel a világon.

– Hej, sok van azzal mondva.

Kettő, három már iskolába járt, egyet, kettőt járti kellett tanítani, másikat ölben hordozni, kit etetni, kinek pépet főzni; emezt öltöztetni, amazt megmosdatni és valamennyire keresni! Bizony édes atyámfiai, ez nem csekély hivatal: próbálja csak meg valaki.

Mikor cipőt kellett szabni, egyszerre kilenc cipő! mikor kenyeret kellett szelni, egyszerre kilenc karéj! mikor ágyat kellett vetni, egyszerre az ajtótól az ablakig az egész szoba ágy, tömve, dugva apróbb, nagyobb, szöske, barna, emberforma fejekkel!

– Ó, én uram és Istenem, de megáldottál engemet; – sóhajtozék magában elégszer a jámbor kézműves, mikor éjfélén is túl ott ütötte a mustával a talpat a tőkénél, hogy ennyi lélek testét táplálhassa, s hurítgatta hol egyiket, hol másikat, a ki álmában rosszul viselte magát. Kilenc biz ez, egész kerek kilences szám. No de hála érte az úristennek, még nincsen ok a panaszra; mind a kilenc egészséges, jó erkölcsű, szép is, jó is, épkézlábbal és gyomorral megáldva; s inkább kilenc darab kenyér, mint egy orvosságos üveg, inkább kilenc ágy egymás mellett, mint egy koporsó között; az úr Isten örizzen meg tőle minden érzékeny apát, anyát, még akinek nyolc marad is, ha egyet elvesznek belőle.

Nem is volt János mester gyermekeinek semmiféle szándékuk a meghalásra; az már el volt végeztetve, hogy ők mind a kilencen keresztül dolgozzák magukat az életen, s nem engedik át helyüket senkinek; nem ártott azoknak sem az eső, sem a hó, sem a száraz kenyér.

Egy karácsonyestén János mester későn tért haza a nagy szaladgálásból, mindenféle kész munkákat vitt haza, kevés pénzecskeket szedett be; ami ismét a mesterségéhez, meg a napi szükségek fedezésére kellett. Hazafelé futtában minden utcaszegleten látott aranyos, ezüstös báránnyakkal, cukorbabákkal rakott asztalokat, amiket jámbor kofák árulgatnak olyan gyermekek számára, akik magukat jól viselik; meg is kérdik elébb, hogy a rossz gyermekeknek ne adjanak el belőle; János mester egy-egy helyen meg is állt: talán venni kellene belőle? micsoda? mind a kilencnek? Az sok volna. Egynek vegyen? Hogy a többi azután irigykedjék rá. Nem; majd ad ő nekik más karácsonyi ajándékot, szépet is, jót is, ami el sem törik, el sem kopik, s aminek valamennyi örülhet, mégsem veheti el a másiktól.

– No gyerekek: egy, kettő, három, négy; mind itt vagytok, – szólta, haza érkeve kilencfejű családja körébe. – Tudjátok-e azt, hogy ma van karácsonyestéje? Ünnepe ez. Nagyon örvendetes ünnep. Ma este nem dolgozunk semmit, hanem örülünk valamennyien.

A gyerekek úgy örültek annak, hogy ma örülni kell, majd felvették a házat.

– Megálljatok csak, hát még ha megtanítalak benneteket arra a nagyon szép énekre, amit én tudok. Nagyon szép éneket tudok ám; erre a napra tartogattam, karácsonyi ajándéknak!

Az apróságok nagy zsvivajjal kapaszkodtak apjuk ölébe, nyakába; majd lehúzták azért a szép énekért.

– No! mit mondtam! Ha jól viselitek magatokat. Aztán szépen sorba kell állni. Így ni, amelyik nagyobb, előbbre, amelyik kisebb, hátrább.

Úgy szépen sorba állította őket, mint az orgonasípoikat. A két legkisebb az apa térdére és karjára jutott.

– Már most csendesség! Majd én előbb elénekelem: ti pedig majd aztán utánam.

Azzal komoly áhitatos képpel, levéve zöld sipkáját fejéről, elkezdé János mester azt a szép hangzatos éneket, ami így kezdődik:

„Krisztus urunknak áldott születésén...”

A nagyobb fiúk és leánykák az első hallásra megtanulták a dallamot, több baj volt a kisebbekkel, azok mindig félrevitték a dalt, s ki-kimentek a taktusból, végre mindnyájan tudták azt, s az volt aztán a nagy öröm, mikor mind a kilenc egyszerre vékonyan és vékonyabban zengedezé azt a szép dalt, amit maguk az angyalok énekeltek azon az emlékezetes éjszakán, s talán még most is énekelnek, amidőn ilyen szép kilenc ártatlan lélek őszinte örömeinek harmóniás hangja kéri onnan felülről a visszhangot tőlük?

Bizonyára a gyermekek énekének örülnek ott fenn a mennyben.

Hanem annál kevésbé örülnek odafenn az első emeleten. Ott egy gazdag nőtelen úr lakik, egymaga kilenc szobában: egyikben ül, a másikban alszik, a harmadikban pipázik, a negyedikben ebédel; ki tudná, mire használja a többit?

Ennek sem felesége, sem gyermeke, hanem van annyi pénze, hogy maga sem tudja, mennyi?

Ez a gazdag úr éppen nyolcadik szobájában ült ez este, és azon gondolkozott, hogy miért nincs az ételnek íze? miért nincs a hirlapokban semmi érdekes? miért nincs e nagy szobákban elég levegő? miért nincs a ruganyos ágyban csendes álom? amidőn János mester földszinti szobájából elkezdett elébb lassan, aztán mindig erősebben hangzani föl hozzá ama vidámságra ösztönző ének.

Eleinte nem akart rá ügyelni, hogy majd vége szakad, hanem a mikor már tizedszer is újra kezdték, nem állhatta tovább a dolgot.

Összemorzsolta kialudt szivarát, s lement maga hálókabátban a csizmadia szállására.

Éppen végezték azok a verset, amint benyitott hozzájuk, s János mester egész tisztelettel kelt fel a nagy úr előtt háromlábú székéről.

– Kend János mester a csizmadia, ugye? – kérde tőle a gazdag úr.

– Igenis szolgálatjára, nagyságos uram, parancsol egy pár fénymázás topánkát?

– Nem azért jöttem. De sok gyermeke van kendnek.

– Van biz, nagyságos uram, kicsiny is, nagy is. Sok száj, mikor evésre kerül a dolog.

– Még több száj, mikor énekelnek. Hallja kend János mester, én kendet szerencsés emberré akarom tenni. Adjon nekem egyet ide a gyermekei közül, én azt fiammá fogadom, felneveltetem, eljár velem utazni külföldre, lesz belőle úr, a többieket is segítheti.

János mester szörnyű szemeket meresztett erre a mondásra; nagy szó volt az! Egy gyermeket úrrá tenni. Kinek ne ütne ez szeget a fejébe?

– Hogyne adná? Persze, hogy odaadja! hiszen az nagy szerencse.

– No válasszon kend közölök hamar egyet; aztán menjünk. – János mester hozzáfogott a választáshoz:

– Ez a Sándorka. No ezt nem adom. Ez jól tanul; ebből papnak kell lenni; a második: ez leány, leány nem kell a nagyságos úrnak; a Ferencke: ez már segít nekem a mesterségben, enélkül nem lehetek el; a Jánoska: lám, lám, ez meg a nevemre van keresztelve, nem adhatom oda; a kis Józsi: ez meg egészen az anyja formája, mintha csak ötlet látnám, ez ne lenne többet a háznál? No most megint leány következik, ez semmi; azután itt van a Palika. Ez volt az anyjának legkedvesebbje; ó, szegény asszony, megfordulna a koporsójában, ha ezt idegennek adnám; no ez a kettő meg még nagyon kicsiny, mit csinálna velök a nagyságos úr?

Úgy járt, hogy már a végére ért, még sem tudott választani. Azután alulról kezdte felfelé; de csak az lett akkor is a vége, hogy ő bizony nem tudja melyiket adja oda, mert ő valamennyit szereti.

– No porontyok! válasszatok magatok; melyitek akar elmenni, nagy úr lenni, kocsiban járni? szóljatok no; álljon elő, aki akar.

A szegény csizmadia majd elfakadt már sírva, ahogy ezt mondta; a gyerekek azonban e biztatás alatt apródonként mind a háta mögé húzódtak; ki kezét, ki lábát, ki bőrkötényét fogta meg apjának, úgy kapaszkodott bele, s bujt a nagy úr elől. Utoljára János mester nem állhatta tovább, odaborult közéjük, átnyalábolta valamennyit, s elkezdett a fejükre sírni, azok pedig vele együtt.

– Nem lehet, nagyságos uram, nem lehet. Kérjen tőlem akármit a világon, de gyerekeimet egyiket sem adhatom senkinek, ha már az úr Isten nekem adta őket.

A gazdag úr azt mondta rá, hogy ő lássa, hanem hát legalább annyit tegyen meg a kedvéért, hogy ne énekeljen többet gyermekeivel ide alant, s fogadjon el tőle ezer pengőt ezért az áldozatért.

János mester soha még csak kimondva sem hallotta ezt a szót „ezer pengő”, és most a markába nyomva érzé.

A nagyságos úr megint felment a szobájába unatkozni, János mester pedig nagyot bámult azon az ismeretlen alakú ezer forintos banknótán, s azután elcsukta azt félelmesen ládájába, a kulcsot zsebébe tette és elhallgatott.

Hallgatott az apróság is. Nem volt szabad énekelni.

A nagyobb gyerekek mogorván kuporodtak le a székre, a kisebbeket csitítgatva, hogy nem szabad énekelni; a nagy úr odafenn meghallja.

Maga János mester hallgatva járt fel s alá a szobában, s gorombán kergette el magától azt a kis porontyot, aki feleségének kedvence volt, mikor odament hozzá, s arra kérte, hogy tanítsa meg őt újra a szép énekre, mert már elfelejtette.

– Nem szabad énekelni.

Azután leült duzzogva a tőkéhez, elkezdett buzgón szabdalni; addig faragott, addig szabdalt, míg egyszer azon vette észre magát, hogy maga is el kezd dudolni: „Krisztus urunknak áldott születésén”.

Először a szájára ütött, hanem azután megharagudott, nagyot ütött a mustával a tőkére, kirugta maga alól a széket; kinyitotta a ládát, kivette az ezer forintost, s futott fel az emeletre a nagyságos úrhoz.

– Nagyságos jó uram! instálom alássan, vegye vissza a pénzt, hadd ne legyen enyim, hadd énekeljek én, mikor nekem tetszik; mert az több ezer forintnál.

Azzal letette az asztalra a bankót s nyargalt vissza az övéihez, sorba csókolta valamennyit, sorba állítá orgonasíp gyanánt, közjük ült alacsony székére, s rákezdék tiszta szívből újra:

„Krisztus urunknak áldott születésén.”

S olyan-olyan jó kedvük volt, mintha övék volna az a nagy ház. Akié pedig volt az a nagy ház, nagy egyedül járt kilenc szobáján keresztül, s gondolkozott magában, hogy vajon mi örülni valót talál más ember ebben a nagy unalmas világban.

1856 Jókai Mór

"CHRISTMAS.....A CELEBRATION"

What is Christmas? And what does Christmas mean? By and large most of today's children view this time of year as a great opportunity to receive gifts and to visit relatives who will shower them with more gifts and sumptuous tables prepared with every imaginable feast item. And although these are pleasant happenings, what have they to do with Christmas?

The very word contains its true meaning. Christ and mass. The word "mass" signifies "celebration", and so Christmas or Christ's mass is in reality the Celebration of Christ.

"For unto us a child is born, unto us a son is given: and the government shall be upon his shoulder: and his name shall be called Wonderful, Counselor, The mighty God, The everlasting Father, The Prince of Peace."

Christ's mass, or the Celebration of Christ, is quite a holiday in many parts of the world. Perhaps we should categorize that Holy day, which is the way it was originally coined. So the Celebration of Christ is held as a Holy day by multitudes around the world. Unfortunately, unlike Ramadan or other "holy days" that are revered by their believers, Christmas has come to represent nothing more than a commercial venture bordering on blasphemy of what can honestly be one of the most significant events that the world has ever witnessed. Without the birth of Christ, we would all still be held under the strict and merciless Mosaic code which is impossible to keep for any man. We would not know the glory of Salvation and the beauty of eternal life, the enlightening leading of the Holy Spirit, the intimate love of God which causes us to want to be kind and considerate to our fellow man. None of this would be possible without Christ.

"And the angel said unto them, Fear not: for, behold, I bring you good tidings of great joy, which shall be to all people. For unto you is born this day in the city of David a Savior, which is Christ the Lord." Now that is something worth celebrating! Not by burdening yourself and your family with a bunch of material purchases which they probably don't need anyway, but in doing what Jesus said to do, "Lovest thou me? Feed my lambs." This is how you celebrate Jesus, by caring and loving one another. "By this shall all men know that ye are my disciples, if ye have love one to another."

When you get together with your family and loved ones over whatever meal you've been able to prepare, be it luxurious or simple, wouldn't it be a good way to start this fellowship by praying together and thanking the One that has made it all possible? And then, using that experience to help motivate you into elaborating the love of God in everything you do. Make it a true celebration! Not just for one day in the

year, or one day per week, but every day! Let's make celebrating Christ a daily part of our lives, and the lives of our children who need to be taught the value of love, prayer, forgiveness and God; they know plenty about materialism and how to think of just themselves already. Let's teach them through example how to make every day Christmas, Christ's mass, the celebration of Salvation!

"Keep yourselves in the love of God, looking for the mercy of our Lord Jesus Christ unto eternal life."

NOVEMBER HAVI ESEMÉNYEK

November 1: az istentisztelet keretében, reformáció ünnepe alkalmából, a gyülekezet megemlékezett Kálvin János születésének 500-ik évfordulójáról. Reformáció ünnepe alkalmából úrvacsoraosztásra került sor, kb. 30 személy élt az úrvacsora szentségével. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Fejér Anna Megyesi Gizella, Licko Suzie és Tim, valamint Fövenyessy Katalin.

November 8: Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Vörös Ilona és Bacsa Katalin

November 15: Az istentisztelet után sor került az évente megrendezésre kerülő Őszi Bazárra és Süteményvásárra. Az ebédet a következő személyek adományozták: Rácz Erzsébet a székelykáposztát és a rizst, Gábris-Kozák Ágnes a tejföls csirkét és a nokedlit, a süteményt Magyary Ilona, Vörös Ilona, Kozák Piroska, Fövenyessy Katalin. Az ebédet felszolgálták: Magyary Ilona és Kozák Piroska. A lángost Vörös Ilona és Máté, valamint Torma Veronika készítette. A Templom által árusított tárgyak eladását végezte Megyesi Gizella. Az élelmiszert Fövenyessy Katalin árusította, segített Magyary András. Az italt árusította és felszolgált Herczeg Tamás. A pénztárt Rácz Janos kezelte.

November 22: az istentisztelet után sor került Bennett Terézia édesanyja, Csekey Dóra megemlékezésére. Az istentisztelet utáni ebédet Bennett Terézia adományozta, elkészítette Fejér Anna.

November 28: a süteménykészítő tanfolyam dátuma. A tanfolyamot megszervezte és megrendezte Magyary Ilona. A különböző sütemények elkészítésének a módját valamint az ebédet elkészítették Magyary Ilona, Fejér Anna, Vörös Ilona, Jackie Körösy, Megyesi Gizella, Fövenyessy Katalin és Rácz János.

November 29: advent első vasárnapja alkalmazol az istentisztelet keretében úrvacsoraosztásra került sor. Kb. 40 személy élt az úrvacsora szentségével. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Hajnal Ilona és Zoltán.

NOVEMBER HAVI ADAKOZÓK NÉVSORA:

Denes & Rozalia Czanka, N.N. (V.M.I.), Theodore & Jacqueline Korosy, Joe & Patricia Elek, Katalin Voros, Terry Owen & Charlotte Balassa, Joseph & Blanka Hajnal, Jozsef & Veronika Torma, Etelka Gabriel, Laszlo & Edith Dittert, Joseph Jakaby, Leslie Andre, Laszlo & Gabriella Hegedus.

NOVEMBER HAVI RENDKÍVÜLI ADOMÁNYOK

Leslie Andre, Balogh Ernő emlékére.....	\$ 40.00
Lynne Rowe & Csaba Birta, templomjavításra.....	\$ 50.00
Elvira M. Orly, Fülöp Mária emlékére.....	\$ 50.00
Norma & Mathilda Sossaman, Fülöp Mária emlékére.....	\$ 30.00
Gabriella Nagy, Fülöp Mária emlékére.....	\$ 35.00
Piroska Kozak, férjem Kozák Imre emlékére.....	\$ 100.00
Piroska Kozak, szeretteink emlékére.....	\$ 100.00
Gizella T. Megyesi, férjem Megyesi Chuck emlékére.....	\$ 100.00
Tim & Susanna Licko, Megyesi Chuck emlékére.....	\$ 30.00
John & Elizabeth Racz, halottaink emlékére.....	\$ 25.00
Joseph & Blanka Hajnal, halottaink emlékére.....	\$ 25.00
Margaret Gombos, édesanyám és férjem emlékére.....	\$ 150.00
Joseph & Blanka Hajnal, Balogh Ernő emlékére.....	\$ 25.00
Laszlo & Gabriella Hegedus, Balogh Ernő emlékére.....	\$ 50.00
Laszlo & Gabriella Hegedus, Fülöp Mária emlékére.....	\$ 50.00
Gizella T. Megyesi, magyar zászló megvásárlására.....	\$ 250.00
Gabor & Margit Toth Ungvari, Csekey Dóra emlékére.....	\$ 10.00
Timoteo & Maritza Jlarío, Csekey Dóra emlékére.....	\$ 20.00
John & Elizabeth Racz, Csekey Dóra emlékére.....	\$ 25.00
Gustav & Theresa Felmerly, Csekey Dóra emlékére.....	\$ 25.00
Maria Coca, Csekey Dóra emlékére.....	\$ 50.00
Sandor & Edith Hites, Csekey Dóra emlékére.....	\$ 100.00

***A Presbitérium nagy szeretettel köszön
minden adományt és segítséget.
Az Úr Isten gazdag áldása legyen
adakozó testvéreinkkel!***

A Presbitérium szeretettel kéri egyháztagjainkat, hogy ne feledkezzenek meg az évi egyházfenntartói járulék befizetéséről, ezzel is támogatva kicsiny gyülekezetünk fennmaradását.

HIRDETÉSEK

- Hirdetjük minden érdeklődő számára, hogy pénteken, 2009. december 25-én, délelőtt 11:00 órai kezdettel, a karácsonyi ünnepi istentiszteletet keretében kiszolgáljuk az úri szent vacsorát. Az istentisztelet után szeretetvendégségre kerül sor. **A szeretetvendégségre az ételadományt a gyülekezet tagjai hozzák.**

Hirdetjük azon testvéreink számára, akik valamilyen oknál fogva nem tudnak eljönni a templomba, de részesülni szeretnének az úrvacsora szentségében, jelezzék

ezt vagy a lelkipásztori hivatalnak vagy valamely presbiternek, és a lelkész háznál is kiszolgálja a szent jegyeket.

- Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy a 2009-es esztendő utolsó istentiszteletét, az óévi istentiszteletet, vasárnap, december 27-én, délelőtt. 11:00 órai kezdettel tartjuk.

- Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy a 2010-es esztendő első istentiszteletét vasárnap, 2010. január 3-án, délelőtt 11:00 órai kezdettel tartjuk.

SZERETTEM VOLNA

Szerettem volna jászol lenni,
Hogy bennem megpihenjen Ó,
Az égből jövő Szent Király.
Szerettem volna lenni földdarab,
Hol a betlehemi régi jászol áll.

Szerettem volna lenni néma este,
Hogy átöleljem csendesen,
Vagy üstökös, hogy átragyogjak
Minden sötétlő fellegen,
S fényem kisgyermek-arcára hulljon.

Ember vagyok. Megtért gyermekként
Jászolához a szívem így teszem.
Többet nem adhatok. E szív nem tiszta még.
Többet nem adhatok, és ez úgy fáj nekem,
Fogadj el Jézusom!...

Dr. Csiha Kálmán

**Istentől megáldott kellemes karácsonyi ünnepeket
és örömben gazdag boldog új esztendőt
kívánunk minden öböl-környéki magyar
testvérünknek!**

